

Arrest

nr. 224 221 van 23 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS, loco advocaat D. GEENS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2005 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 2 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uw echte naam is H.(...) R.(...) K.(...) A.(...) S.(...), in België staat u bekend onder de alias H.(...) R.(...) J.(...) A.(...)-K.(...). U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiiitische Arabier bent, en op 20 januari 1970 in Bagdad bent geboren. U groeide op in het ouderlijke huis in Al-Khalis, Diyala. Uw vader was leraar Arabisch en lid van de Dawa-partij onder het regime van Saddam Hussein. Hij werd door het regime geëxecuteerd toen u kind was, ergens begin jaren '80. U doorliep het lager middelbaar en volgde daarna twee jaar les op het technisch instituut. Nadien ging u aan het werk en oefende u verschillende beroepen uit. In de loop der jaren werkte u onder andere als garagist, schrijnwerker, en als handelaar in lederwaren.

Als gevolg van het politiek verleden van uw vader werd uw familie in Al-Khalis geconfronteerd met allerlei problemen. Jullie werden onder druk gezet door de toenmalige veiligheids- en inlichtingendiensten.

Omstreeks '94 of '95 verhuisde u met uw broers A.(...) en H.(...) naar Kadhamiyah, Bagdad. In deze wijk was er meer werkgelegenheid, woonde er een sjiiitische meerderheid, en hadden de veiligheidsdiensten minder invloed. Enige tijd later verhuisde het merendeel van uw gezin naar Kadhamiyah.

U weigerde uw legerdienst te vervullen, werd daarom gearresteerd, en verbleef in meer dan twintig verschillende gevangenissen. U werd slecht behandeld tijdens uw gevangenschap.

Op 3 september 1999 verliet u Irak en verbleef u veertig dagen in Syrië. Nadien bleef u een negental maanden in Libanon. Vervolgens reisde u in 2000 op irreguliere wijze naar Griekenland, waar u uiteindelijk een viertal jaar verbleef. Uw asielaanvraag werd er geweigerd.

In 2005 reisde u met een vervalste Griekse reispas naar Duitsland. U reisde onmiddellijk door naar België, maar werd onderweg opgepakt in Nederland. U werd naar Duitsland teruggeleid, diende er een asielaanvraag in, maar reisde twee dagen later toch naar België door.

Op 1 april 2005 vroeg u in België asiel aan. U bediende zich van bovenvermelde alias, uit vrees dat uw asielaanvraag uw familie in Irak zou compromitteren. Uw asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken ('kennelijk ongegrond'), een beslissing die op 9 juni 2005 door het CGVS bevestigd werd omdat uw verklaringen bedrieglijk werden bevonden. Op 15 juli 2005 tekende u bij de Raad van State een beroep tot schorsing aan. Dit beroep werd op 10 april 2009 verworpen.

Op 28 maart 2006 diende u een tweede asielaanvraag in, dewelke DVZ op 3 april 2006 niet in overweging nam (bijlage 13quater).

Op 14 mei 2007 diende u een derde asielaanvraag in. U vreesde slachtoffer te worden van het toenmalige sektarische geweld, vreesde dat uw westerse levenswijze u in de problemen zou brengen, en verklaarde dat uw broer was gedood bij een schietincident in Kerbala.

Op 20 december 2007 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS was van mening dat er geen concrete elementen voor handen waren waaruit bleek dat u in Irak effectief gevisieerd werd met het oog op vervolging, zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. Op basis van uw afkomst uit Centraal-Irak kreeg u echter wel subsidiaire bescherming toegekend. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 21 december 2009 werd u door de Correctionele Rechtbank van Aarlen veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf waarvan 1/5 met uitstel wegens mensenhandel.

Op 31 januari 2014 werd u veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen tot 15 maanden gevangenisstraf wegens poging tot afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij.

Op 19 juni 2014 werd dit vonnis bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen en werd u opnieuw veroordeeld tot vijftien maanden gevangenisstraf. In totaal verbleef u vijf jaar en acht maanden in de gevangenis. Op 6 januari 2016 werd u vrijgelaten.

Op 4 oktober 2016 verzocht DVZ de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken op basis van de artikelen 49/2, §4 en 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. In het kader van dit onderzoek werd u op 14 december 2016 gehoord door het Commissariaat-generaal.

Op 1 februari 2017 werd door de Commissaris-generaal beslist uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken aangezien u veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijven.

U diende beroep in tegen deze beslissing doch op 28 januari 2019 besliste ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw hieropvolgend beroep bij de Raad van State (RvSt) werd op 12 april 2019 verworpen.

Op 7 mei 2019 werd u opgepakt door de Belgische autoriteiten toen bij een controle werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar een gesloten centrum en de Dienst Vreemdelingenzaken zette de nodige stappen teneinde u te identificeren en van het Belgische grondgebied te verwijderen.

Op 29 juni 2019 vond een eerste poging plaats u naar Irak terug te leiden. Daar u zich hiertegen verzette kon uw terugleiding niet worden uitgevoerd.

Op 2 juli 2019 diende u vervolgens een **vierde verzoek om internationale bescherming** in. U haalt thans aan dat u een terugkeer naar Irak vreest omdat u homoseksueel bent. U heeft heel lang geprobeerd dit geheim te houden. Helaas zou uw broer uw geheim aan uw familie verteld hebben en nu kan u het niet meer ontkennen. U heeft thans een relatie maar u kan de naam van uw partner niet bekendmaken. U wijst er nog op dat u familie heeft die bij de overheid werkt en u vreest dan ook door hen te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak. U ben reeds verstoten door uw familie en met de dood bedreigd. Op het einde van uw schriftelijke verklaring geeft u ook nog aan dat u atheïst bent en dat u uit een zeer religieuze familie komt.

U legt geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst te worden gewezen op het feit dat het CGVS u in 2007 de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toekende omwille van uw herkomst uit Centraal-Irak en de toenmalige veiligheidssituatie aldaar. Het CGVS oordeelde toen evenzeer dat de vluchtelingenstatus u geweigerd diende te worden aangezien u niet aannemelijk kon maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie diende te koesteren.

Deze subsidiaire beschermingsstatus werd in 2017 door het CGVS evenwel ingetrokken aangezien u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV. Uw cassatieberoep werd verworpen.

Dient te worden opgemerkt dat u thans compleet nieuwe elementen aanhaalt ter staving van uw huidige verzoek, i.c. hoofdzakelijk een vrees te worden gedood door uw familie omwille van uw homoseksuele geaardheid. Dat u homoseksueel zou zijn kan echter niet worden weerhouden. Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u thans voor de vierde keer om internationale bescherming verzoekt in België. In het kader van uw voorgaande verzoeken kon bovendien worden vastgesteld dat u herhaaldelijk en doelbewust valse verklaringen aflegde, wat uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste onderuit haalde. Ook in het kader van uw derde verzoek, waarbij u nochtans aanhaalde dat u deze keer enkel nog de waarheid zou vertellen (zie beslissing derde verzoek), bleek u valselijke verklaringen te hebben afgelegd aangaande het overlijden van uw broer in Kerbala (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, d.d. 1/2/2017). Daarenboven bediende u zich tevens van een alias in het kader van uw eerste verzoek. Het geheel van deze bevindingen in combinatie met de vaststelling dat u pas in het kader van uw vierde verzoek voor het eerst melding maakt van uw beweerde homoseksualiteit maakt dat ook aan dit gegeven geen geloof kan worden gehecht. De waarachtigheid van dit gegeven wordt eens te meer onderuit gehaald door de vaststelling dat u niet enkel naliet dit relevant element eerder aan te brengen doch zelfs volstrekt tegenstelde verklaringen aflegde tijdens uw gehoor dat plaatsvond in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Tijdens dit gehoor uitte u ondermeer de uitdrukkelijke wens om te huwen en een gezin te stichten. Voorts haalde u toen aan dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u van Irak vervreemd bent en er een 'Westerse levensstijl' op nahoudt. Als voorbeeld verwees u hierbij ondermeer naar 'de vrije omgang met vrouwen' (zie CGVS 14/12/2016 p. 10, 11, 12 en 14). Dat u dan nu plots aanhaalt homoseksueel te zijn is niet ernstig. Dat u, indien uw beweringen betreffende uw geaardheid de waarheid zouden betreffen, quod non, niet te koop zou lopen met uw geaardheid, kan nog worden aangenomen. Dat u echter ook op het moment dat u risico loopt om uw eerder verworven statuut te verliezen én naar uw land van herkomst te worden teruggeleid, nog steeds geen gewag maakt van uw zagezegde geaardheid en uw beweerde vrees hierom én zelfs compleet tegenovergestelde zaken aanhaalt voor het CGVS, houdt geen steek. Ook nadat de Commissaris-generaal effectief besliste uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken en u hiertegen in beroep ging, repte u met geen woord over uw beweerde geaardheid. Dat u bovendien ook op het moment dat uw daadwerkelijke terugleiding gepland stond - u werd op 29/6/2019 met het oog op uw repatriëring vervoerd naar de luchthaven - uw geaardheid niet ter sprake bracht doch uiteindelijk pas enkele dagen nadien een verzoek om internationale bescherming indiende, holt uw geloofwaardigheid eens te meer uit. Waarom u bovendien niet eerder over uw geaardheid zou hebben willen praten, is ook niet duidelijk. U haalt thans immers ook aan dat uw familie (al) op de hoogte is, u reeds werd verstoten door uw stam én door uw familie met de dood werd bedreigd (zie verklaringen DVZ 4de VIB). Bovendien moet ook hier worden opgemerkt dat dit geenszins strookt met uw eerdere verklaringen. U haalde nimmer aan een vrees te hebben voor uw familie noch te zijn verstoten. Integendeel, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een goed contact heeft met uw dichte familie. U stelde ook uitdrukkelijk geen problemen te kennen met uw familie (zie CGVS d.d. 14/12/2016 p. 8 en 9). De waarachtigheid van uw beweerde homoseksualiteit én van de problemen die u omwille hiervan stelt te zullen kennen ingeval van een terugkeer naar Irak wordt gezien bovenstaande volledig ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen gelden eveneens voor uw plotse bijkomende bewering dat u atheïst zou zijn. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus wel aangaf dat u door uw verblijf in Europa een meer vrijzinnige houding op levensbeschouwelijk vlak had aangenomen verklaarde u op geen enkel moment dat u atheïst zou zijn en dat u hierom problemen zou kennen met uw familie, die u nu trouwens plots zonder verduidelijking of concretisering omschrijft als streng religieus. Integendeel, u verklaarde zelfs nog expliciet dat u in god geloofde en antwoordde nog bevestigend toen men u expliciet vroeg of u sijiet

bent. Problemen met uw familie zou u zoals eerder vermeld niet gekend hebben (zie CGVS d.d. 14/12/2016 p. 6, 13).

Er zijn aldus geen elementen voorhanden om u de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, toe te kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient nogmaals te worden opgemerkt dat u in 2007 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg omwille van de veiligheidssituatie toenertijd in Bagdad. Deze beschermingsstatus werd echter op 1 februari 2017 opnieuw ingetrokken daar u uitgesloten had moeten worden op grond van artikel 55/4, §1 of §2. U werd immers herhaaldelijk veroordeeld wegens het plegen van **ernstige misdrijven**. U brengt thans geen elementen aan die erop wijzen dat de u eerder toegekende beschermingsstatus ten onrechte werd ingetrokken noch dat ten onrechte werd geoordeeld dat u naar Bagdad mocht worden teruggeleid. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over dergelijke elementen.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus eveneens oordeelde dat u naar Bagdad, waar u voor uw vertrek uit Irak jarenlang verbleef, werkte, een eigen zaak had, over een sociaal en familiaal netwerk beschikte waar u desgevallend op kon terugvallen en naar waar u, naar eigen zeggen, uw burgerlijk register desgewenst kon overplaatsen (zie CGVS 14/12/2016 p. 6, 7, 8 en 9), kon worden teruggeleid. Ook dit motief werd bevestigd door de RvV. Actueel zijn er geen elementen voorhanden of aangereikt die deze bevindingen weerleggen. De actuele situatie in Bagdad is bovendien niet van die aard dat er, voor burgers, een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya. Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De heroovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 57/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."* Verzoeker wijst erop dat het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om al dan niet de verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting naar mening van verzoeker wordt geschonden.

In een tweede onderdeel hekelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de in artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, meent verzoeker dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van twee werkdagen, volgens verzoeker de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op zijn asielmotieven. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *"Door verzoeker wordt in hoofdzaak gewezen op de vrees die hij heeft voor zijn naaste omgeving in Irak (zoals zijn familie) omwille van zijn homoseksuele geaardheid.*

Door verzoeker werd hierover een schriftelijk afgelegd. Verzoeker werd niet gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Men beoordeelt de homoseksuele geaardheid van verzoeker louter op basis van een (beperkte) schriftelijke verklaring, zonder enig persoonlijk onderhoud. Daarbij wordt in de bestreden beslissing gewezen op de lange voorgeschiedenis van verzoeker, met name de eerdere verklaringen die hij heeft afgelegd (en die werden weggezet als

ongeloofwaardig) en de langdurige periode dat verzoeker wachtte om een volgend verzoek tot internationale bescherming in te dienen (om, vervolgens, zijn geaardheid kenbaar te maken).

Verzoeker benadrukt dat elk verzoek individueel moet worden beoordeeld. Eerdere verklaringen die als ongelooftwaardig werden beoordeeld, kunnen de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanzetten tot voorzichtigheid, maar ontslaan hem er niet van elk verzoek met de nodige aandacht - zorgvuldigheid - te beoordelen.

Verzoeker liep inderdaad niet "te koop" met zijn geaardheid. Hij benadrukt dat het voor hem moeilijk is om dit kenbaar te maken, aangezien hij steeds is opgegroeid binnen een klassiek rollenpatroon. Door zijn langdurige periode dat hij verbleef in België, heeft verzoeker stilaan zijn gevoelens leren (h)erkennen. Het aanvaarden hiervan verloopt nog steeds moeilijk. Hij sprak daarom eerder over de "Westerse levensstijl" die hij zich eigen had gemaakt, waarbinnen homoseksualiteit wél wordt aanvaard (in tegenstelling tot de heersende cultuur waarin hij is opgegroeid). Dit element is niet ongelooftwaardig.

De moeizame aanvaarding van zijn geaardheid vormde de reden waarom verzoeker niet eerder melding maakte van zijn geaardheid. Hij wil dit expliciet benadrukken. Verzoeker beseft ook dat zijn voorgeschiedenis ervoor zorgt dat zijn verzoek tot internationale bescherming met de nodige scepsis wordt bekeken.

De situatie van verzoeker is echter uiterst precair. Hij heeft geen andere mogelijkheid meer dan het indienen van een nieuw verzoek tot internationale bescherming om zijn geaardheid kenbaar te maken. Er werd een vlucht naar Irak geboekt voor verzoeker op 29 juni 2019, waarvan hij nog wist dat hij ze "eenvoudig" kon weigeren door aan te geven dat hij niet naar Irak wou. De beoordeling in de bestreden beslissing hierover ("Dat u bovendien ook op het moment van uw daadwerkelijke terugleiding gepland stond – u werd op 29/6/2019 met het oog op uw repatriëring vervoerd naar de luchthaven – uw geaardheid niet ter sprake bracht doch uiteindelijk pas enkele dagen nadien een verzoek om internationale bescherming indiende, holt uw geloofwaardigheid eens te meer uit") miskent deze realiteit. Verzoeker wist dat hij kon weigeren. Verzoeker was zich er vervolgens wel van bewust dat hij geen tweede keer kon weigeren, aangezien er alsdan een vlucht onder escorte zou worden ingepland.

Verzoeker had daarom geen keuze meer. Hij moest zijn geaardheid wel kenbaar maken, ook al wist hij dat zijn eerder relaas werd beoordeeld als ongelooftwaardig. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehouden is om een zorgvuldige beoordeling te maken van de geaardheid van verzoeker, terwijl thans blijkt dat de beoordeling quasi-volledig gebaseerd is op de historie van verzoeker (in tegenstelling tot de beoordeling van zijn huidige verklaringen over zijn geaardheid).

Verzoeker pleit er dan ook voor om de gelegenheid te krijgen voor een persoonlijk onderhoud om dieper in te kunnen gaan op zijn geaardheid, hetgeen nu niet het geval is geweest.

Het belang van gedetailleerde beoordeling - en niet louter op basis van een schriftelijke verklaring - is essentieel om de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker te kunnen beoordelen. Dit blijkt des te meer, gelet op de situatie van verzoeker. Verzoeker staat op het punt om gedwongen te worden teruggeleid naar Irak waardoor hij in een omgeving terecht komt waar zijn geaardheid volkomen wordt misprezen. Verzoeker kan geen beroep doen op zijn familie of naaste omgeving om hem te ondersteunen. Hoewel hij inderdaad eerder een goed contact met hen had, is dit door zijn geaardheid volledig veranderd. Verzoeker werd reeds verstoten door zijn stam en door zijn familie met de dood bedreigd.

Dit gegeven wordt nog versterkt omdat verzoeker stilaan is geëvolueerd naar een vrijzinnige (atheïst) doorheen zijn langdurig verblijf in België. Hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud naar de eventuele intrekking van zijn subsidiaire bescherming al aan dat hij meer en meer vrijzinnig was geworden, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing. Dit grijpt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenwel aan om vervolgens te stellen dat verzoeker nu "plots" atheïst zou zijn. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent echter volledig de datum waarop dit gesprek heeft plaatsgevonden, met name op 14 december 2016: oftewel 2,5 jaar geleden. Het "plotse" karakter van de doorzetting van het vrijzinnige denken van verzoeker is hiermee dus geenszins aangetoond. Integendeel, het wijst op de doorgezette evolutie die verzoeker heeft meegemaakt: van gelovig naar ongelovig. Het (h)erkennen van zijn geaardheid is hieraan overigens niet vreemd.

De beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden."

Verzoeker voert aan dat hij om deze redenen wel degelijk dermate in het oog loopt dat hij bij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade. Minstens maakt dit de kans aanzienlijk groter dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.6. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, de in artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn van twee werkdagen niet gerespecteerd heeft.

Artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.”*

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“De Commissaris-generaal moet een beslissing betreffende de ontvankelijkheid nemen binnen de twee werkdagen, indien het gaat om volgende verzoeken om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die wordt vastgehouden. Het is aangewezen om deze verzoeken snel te behandelen, gezien er wordt verondersteld dat deze enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. De verzoeker heeft immers al toegang gehad tot de asielprocedure vooraleer hij werd vastgehouden. Dergelijk element wordt ook erkend in artikel 8.3, d) van de richtlijn 2013/33/EU, als een objectief criterium dat een redelijke grond vormt om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan met het loutere doel om de uitvoering van het terugkeerbesluit te vertragen of te verhinderen. Vanaf het moment dat een verzoeker wordt vastgehouden, werd er noodzakelijkerwijze een verwijderingsprocedure in zijn hoofde opgestart, die enkel wordt opgeschort tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Artikel 41.2 a) van de richtlijn 2013/32/EU voorziet uitdrukkelijk dat er van de termijnen die normaal gelden voor de versnelde procedures, overeenkomstig het nationale recht, kan worden afgeweken, wanneer de behandelingsprocedure wordt versneld overeenkomstig artikel 31, lid 8, onder g), met name, wanneer de verzoeker enkel een verzoek doet teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verwijderen. Deze specifieke termijn van twee werkdagen is bijgevolg in overeenstemming met de richtlijn 2013/32/EU. (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109*)”.*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermin is waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. En niet omdat, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, de verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt, maar wel gezien er wordt verondersteld dat deze verzoeken enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming

sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn vierde en huidige verzoek om internationale bescherming volgende nieuwe elementen aanbrengt: een vrees te worden gedood door zijn familie omwille van zijn homoseksuele geaardheid en het feit dat hij atheïst is. Verzoeker legt ter staving van zijn vierde verzoek geen documenten neer.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd in diens oordeel dat aan deze door verzoeker geuite vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst geen geloof kan worden gehecht: *“Dient te worden opgemerkt dat u thans compleet nieuwe elementen aanhaalt ter staving van uw huidige verzoek, i.c. hoofdzakelijk een vrees te worden gedood door uw familie omwille van uw homoseksuele geaardheid. Dat u homoseksueel zou zijn kan echter niet worden weerhouden. Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u thans voor de vierde keer om internationale bescherming verzoekt in België. In het kader van uw voorgaande verzoeken kon bovendien worden vastgesteld dat u herhaaldelijk en doelbewust valse verklaringen aflegde, wat uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste onderuit haalde. Ook in het kader van uw derde verzoek, waarbij u nochtans aanhaalde dat u deze keer enkel nog de waarheid zou vertellen (zie beslissing derde verzoek), bleek u valselijke verklaringen te hebben afgelegd aangaande het overlijden van uw broer in Kerbala (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, d.d. 1/2/2017). Daarenboven bediende u zich tevens van een alias in het kader van uw eerste verzoek. Het geheel van deze bevindingen in combinatie met de vaststelling dat u pas in het kader van uw vierde verzoek voor het eerst melding maakt van uw beweerde homoseksualiteit maakt dat ook aan dit gegeven geen geloof kan worden gehecht. De waarachtigheid van dit gegeven wordt eens te meer onderuit gehaald door de vaststelling dat u niet enkel naliet dit relevant element eerder aan te brengen doch zelfs volstrekt tegenstelde verklaringen aflegde tijdens uw gehoor dat plaatsvond in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Tijdens dit gehoor uitte u ondermeer de uitdrukkelijke wens om te huwen en een gezin te stichten. Voorts haalde u toen aan dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u van Irak vervreemd bent en er een 'Westerse levensstijl' op nahoudt. Als voorbeeld verwees u hierbij ondermeer naar 'de vrije omgang met vrouwen' (zie CGVS 14/12/2016 p. 10, 11, 12 en 14). Dat u dan nu plots aanhaalt homoseksueel te zijn is niet ernstig. Dat u, indien uw beweringen betreffende uw geaardheid de waarheid zouden betreffen, quod non, niet te koop zou lopen met uw geaardheid, kan nog worden aangenomen. Dat u echter ook op het moment dat u risico loopt om uw eerder verworven statuut te verliezen én naar uw land van herkomst te worden teruggeleid, nog steeds geen gewag maakt van uw zagezegde geaardheid en uw beweerde vrees hierom én zelfs compleet tegenovergestelde zaken aanhaalt voor het CGVS, houdt geen steek. Ook nadat de Commissaris-generaal effectief besliste uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken en u hiertegen in beroep ging, repte u met geen woord over uw beweerde geaardheid. Dat u bovendien ook op het moment dat uw daadwerkelijke terugleiding gepland stond - u werd op 29/6/2019 met het oog op uw repatriëring vervoerd naar de luchthaven - uw geaardheid niet ter sprake bracht doch uiteindelijk pas enkele dagen nadien een verzoek om internationale bescherming indiende, holt uw geloofwaardigheid eens te meer uit. Waarom u bovendien niet eerder over uw geaardheid zou hebben willen praten, is ook niet duidelijk. U haalt thans immers ook aan dat uw familie (al) op de hoogte is, u reeds werd verstoten door uw stam én door uw familie met de dood werd bedreigd (zie verklaringen DVZ 4de VIB). Bovendien moet ook hier worden opgemerkt dat dit geenszins strookt met uw eerdere verklaringen. U haalde nimmer aan een vrees te hebben voor uw*

familie noch te zijn verstoten. Integendeel, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een goed contact heeft met uw dichte familie. U stelde ook uitdrukkelijk geen problemen te kennen met uw familie (zie CGVS d.d. 14/12/2016 p. 8 en 9). De waarachtigheid van uw beweerde homoseksualiteit én van de problemen die u omwille hiervan stelt te zullen kennen ingeval van een terugkeer naar Irak wordt gezien bovenstaande volledig ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen gelden eveneens voor uw plotse bijkomende bewering dat u atheïst zou zijn. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus wel aangaf dat u door uw verblijf in Europa een meer vrijzinnige houding op levensbeschouwelijk vlak had aangenomen verklaarde u op geen enkel moment dat u atheïst zou zijn en dat u hierom problemen zou kennen met uw familie, die u nu trouwens plots zonder verduidelijking of concretisering omschrijft als streng religieus. Integendeel, u verklaarde zelfs nog expliciet dat u in god geloofde en antwoordde nog bevestigend toen men u expliciet vroeg of u sjiïet bent. Problemen met uw familie zou u zoals eerder vermeld niet gekend hebben (zie CGVS d.d. 14/12/2016 p. 6, 13).

Er zijn aldus geen elementen voorhanden om u de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus ,in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, toe te kennen."

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat het voor hem moeilijk is om zijn geaardheid kenbaar te maken aangezien hij steeds is opgegroeid binnen een klassiek rollenpatroon, dat hij door zijn langdurig verblijf in België stilaan zijn gevoelens heeft leren (h)erkennen en dat het aanvaarden hiervan nog steeds moeilijk verloopt, reden waarom hij niet eerder melding maakte van zijn geaardheid, benadrukt de Raad vooreerst dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. De Raad wijst er te dezen ook op dat een verzoek om internationale bescherming op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige, gedetailleerde en volledige verklaringen. Dat verzoeker pas naar aanleiding van zijn vierde verzoek voor het eerst melding maakt van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en atheïsme, en dan nog pas na een mislukte poging tot repatriëring, strookt niet met de houding van een persoon die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De Raad merkt hierbij nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie op de hoogte is van zijn geaardheid, dat hij reeds werd verstoten door zijn stam en dat hij door zijn familie met de dood werd bedreigd. Indien deze verklaringen op enige waarheid zouden berusten, kan echter logischerwijs worden verwacht dat verzoeker, die zich na de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus illegaal op het grondgebied bevond en dus het risico liep om bij een controle te worden aangehouden en eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, zich zo snel mogelijk opnieuw vluchteling zou verklaren, minstens de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Irak zou aanhalen bij de contacten die hij had met de Belgische autoriteiten, dit om een repatriëring naar Irak te vermijden, *quon non in casu*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 mei 2019 op zijn thuisadres werd opgepakt door de lokale politie wegens illegaal verblijf. Aan verzoeker werd op dat ogenblik gevraagd om welke redenen hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, waarop hij slechts antwoordde: *"omdat er altijd problemen zijn (oorlog)"* (zie formulier te bevestiging van het horen van de vreemdelingen, vraag 3). Dat verzoeker bij zijn aanhouding en overbrenging naar een gesloten centrum geen gewag maakte van een vrees ten aanzien van zijn familie en stam en hij deze vrees evenmin ter sprake bracht op het moment dat zijn daadwerkelijke terugleiding gepland stond (verzoeker werd op 29 juni 2019 met het oog op zijn repatriëring vervoerd naar de luchthaven), getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet dan

ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en van de problemen die hij omwille hiervan stelt te zullen kennen in geval van terugkeer naar Irak. Met de uitleg in het verzoekschrift dat hij wist dat hij de geplande repatriëring eenvoudigweg kon weigeren door aan te geven dat hij niet naar Irak wilde, geeft verzoeker geen valabele uitleg die zijn gedrag kan vergoelijken. Verzoeker stelt immers ook dat hij zich er terdege van bewust was dat hij geen tweede keer kon weigeren aangezien er alsdan een vlucht onder escorte zou worden ingepland. Mede gelet op zijn precair verblijf na de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, toont verzoekers houding – hij talmde na zijn overbrenging naar een gesloten centrum nóg bijna twee maanden alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen – aan dat hij internationale bescherming omwille van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en atheïsme niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Verzoeker slaagt er overigens niet in te overtuigen waar hij met betrekking tot zijn atheïsme nog opmerkt dat dit een evolutie is geweest die hij tijdens zijn langdurig verblijf in België heeft doorgemaakt. In de schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag liet verzoeker immers optekenen: *“20 jaar geleden toen ik mijn land verliet, kon ik niet zeggen dat ik een atheïst en een homo ben, maar nu geloof ik in de vrijheid en de vrijheid van meningsuiting”* (vraag 6), waaruit moet worden afgeleid dat hij reeds bij zijn vertrek uit Irak niet religieus was. Wat er ook van zij, dat verzoeker dit element dusdanig laat kenbaar heeft gemaakt aan de Belgische asielinstanties, zoals hoger werd uiteengezet, ondermijnt de geloofwaardigheid van de vrees die hij om deze reden stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Irak.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de actuele situatie in Bagdad niet van dien aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse zoals gemaakt in de bestreden beslissing is gesteund, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad door de Raad overgenomen.

Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige vierde verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het

Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS